

„рии, на оскърбления и на всѣкакви насилствия,
„състоянието на българитѣ не се различава ни-
какъ отъ състоянието на робитѣ.

„Подъ таквозъ иго стене отъ петъ вѣка на-
„самъ българскиятъ народъ, който при други усло-
„вия би могълъ чрѣзъ своето трудолюбие и своя
„промишленъ духъ да прѣобърне въ цвѣтуща
„градина въ всѣко отношение хубавата страна,
„която обитава. Не веднажъ въ тоя вѣкъ отъ
„свѣтлина и напрѣдъкъ българскиятъ народъ по-
„срѣдъ теглилата си и своето осамотение се сѣти
„трепнатъ отъ радостъ при една, и най-слаба ис-
„крица отъ надѣжда за подобрене неговата участь.

„Всѣкога съ ентусиазмъ на единъ робъ,
„който чака що-годѣ облекчение въ теглилата си,
„българскиятъ народъ привѣтствува новината за
„турскитѣ реформи отъ Хати-Шерифа 1839 г. до
„най-новитѣ реформаторски обявления. Но кол-
„кото по-голѣмъ бѣше ентусиазмътъ въ тоя слу-
„чай, толкозъ по-горчиви и по-чувствителни бѣха
„нечаканитѣ измами на тоя народъ. Достозабѣ-
„лѣжително при това е, че тържественитѣ обѣ-
„щания за реформи, останали въпрочемъ, както се
„знае, мъртва буква, имѣха всѣкога за послѣд-
„ствие още повече да влошатъ отколкото да по-
„добрятъ положението въ България. Злоупотрѣ-
„бенята и насилствията отъ всѣкаквъ родъ се
„проявиха подъ друга форма по-усилени; и кол-